Győri László

Örökség

Minden csak örökség,
én is csak az vagyok.
Amit én adhatok,
kaptam újszülöttként.
Úgy is adom tovább
ahogyan szereztem,
a szülők homlokát,
sorsuk véres öklét.

Egy egész élet kincsét,
– ó, az milyen csekély,
ó, milyen szegényes ! –
mind nekem őrizték.
Át kell vennem tőlük
(szegényen is ékes!)
mint őrséget az őrző?

Kiének tekintsék,
ha nem a magukénak,
a diót meg a héjat?
Életük külsejét,
életük belsejét
vigyék csak, nagy a mély,
elfér benne kusza,
megszolgált életük
összegyűjtögetett
értelme, vigasza.

Hét nap hetet őröl

Megnyomja a kertet
a fűnyíró traktor.
Két kereke kerget,
két másikat hajszol,
tekerget, nyekerget
a fű végtelenjén.
Tarra nyírja, szabja,
a föld levegőzik,
tárul a szabadba,
sóhajtva szellőzik.
Egy futrinka rajta
fénnyel kergetőzik.
Két kerek szem lesi,
szélvész csőr elkapja,
csippent a szerencsén.
A fűnyíró kései
forognak, megállnak,
nyugalmat találnak.
Hét nap hetet őröl,
s kezdődik elölről.